



Циљ овог текста није антиевропејски, или било какав „евроисклиширани говор“ већ својеврсни анамнетички акт који претендује да скрене пажњу на једну „ситницу“ која се тако често (намерно или случајно) заборавља. Дакле овако, ми (Срби) смо Европљани и то је неспорно јер историјски, територијално и културно припадамо Европи. Зашто онда стално слушамо о томе како Србија није у Европи. Или можда европски гласоговорници заборављају да постоји очигледна разлика између *Европе* и *Европске уније*.

Оно што се сада здраворазумски човек пита је следеће: „Ко је овде луд?“. Да ли смо ми луди јер не видимо очигледну разлику, или су они луди јер не виде да те две ствари нису двоједна реалност? Биће да нико није луд. Било би превише смешно када господа европејци не би приметили ову *малу* језичку игру. Наравно да сви знају да постоји разлика када се каже *Европа* и када се каже *Европска унија*

. Међутим, аутору ових редова се све више чини да политичким мољцима ово неразликовање представља својеврсни хедонистички моменат чија се застава вије до патолошко – перверзних граница поноса. О чему се ради?



Поносни творци (који и нису заправо творци јер више играју улогу Платоновог Демијурга) Европске уније су одлучили да одустану од стајања пред својим делом дивећи му се, већ су одлучили да своје дело обједине под једним кровом и присвоје неприсвојиво. Дакле, да поједноставимо. Творци Европске уније, по нашем запажању, имају јасну претензију да изједначе појмове *Европа* и *Европска унија*, како би када се каже *Европа* мислило заправо на

Европску унију

. Зашто? Одговор је врло једноставан. Они не стоје иза имена

Европа,

али стоје иза имена

Европска унија

. Ако се та два појма изједначе до коначног бесмисла (како и јесте учињено), то значи да господа евроунијати присвајају пуно право на све оно што је европско. Узмимо за пример

Пише: Марко Ђурђевић
среда, 24 јул 2013 07:06

културну баштину Европе. Када се говори о тој култури, она се не именује као *евроунијска култура* већ као *европска култура*.

Евроунијска култура

(ако би икада постојало тако нешто) могла би да се похвали својом историјом почевши тек од 1992. године. Међутим,

европска култура

има знатно дужи век постојања! Но добро. Пошто су горенаведени појмови асимиловани до граница бескрупулозности, тако ће у свету када се говори о

европској култури

некоме на памет пасти ко зна чија позната фаца од господе

евроунијата

, као некога ко је примарни наследник и баштинар те културе. Ако то никоме не пара уши, наше размишљање је узалудно. Ако пак коме засмета ово о чему говоримо, нека чита наставак овог текста.



Запитаћемо се конкретно: „По чему је сваки Србин мање Европљанин од нпр. једног Немца?". Наше мишљење је да смо подједнако Европљани. И сада долазимо до саме поенте овог текста која је уједно и повод његовог настанка. Нисмо мање Европљани ни од једног народа чија је држава чланица Европске уније. Имамо право да се поносимо хеленском цивилизацијом, настанком *мишљења* (читај: филозофије), конкретних наука и уметности, као колевком *европске цивилизације*.

Имамо право за сваког филозофа да кажемо да је део наше интелектуалне историје почевши од Талеса па све до Дериде.

Пише: Марко Ђурђевић
среда, 24 јул 2013 07:06



~~Имајући у виду да је ЕУ у суштини само инструмент политичке воље, а не институција са сопственим интересима, не може се очекивати да ће се она развијати као самостална сила. Иако ЕУ има своје институције, оне су у суштини инструмент политичке воље, а не институција са сопственим интересима. ЕУ је створена како би се остварио идеал јединства Европе, али то не значи да она има своје интересе, већ да је само средство за остваривање интереса држава чланица.~~